

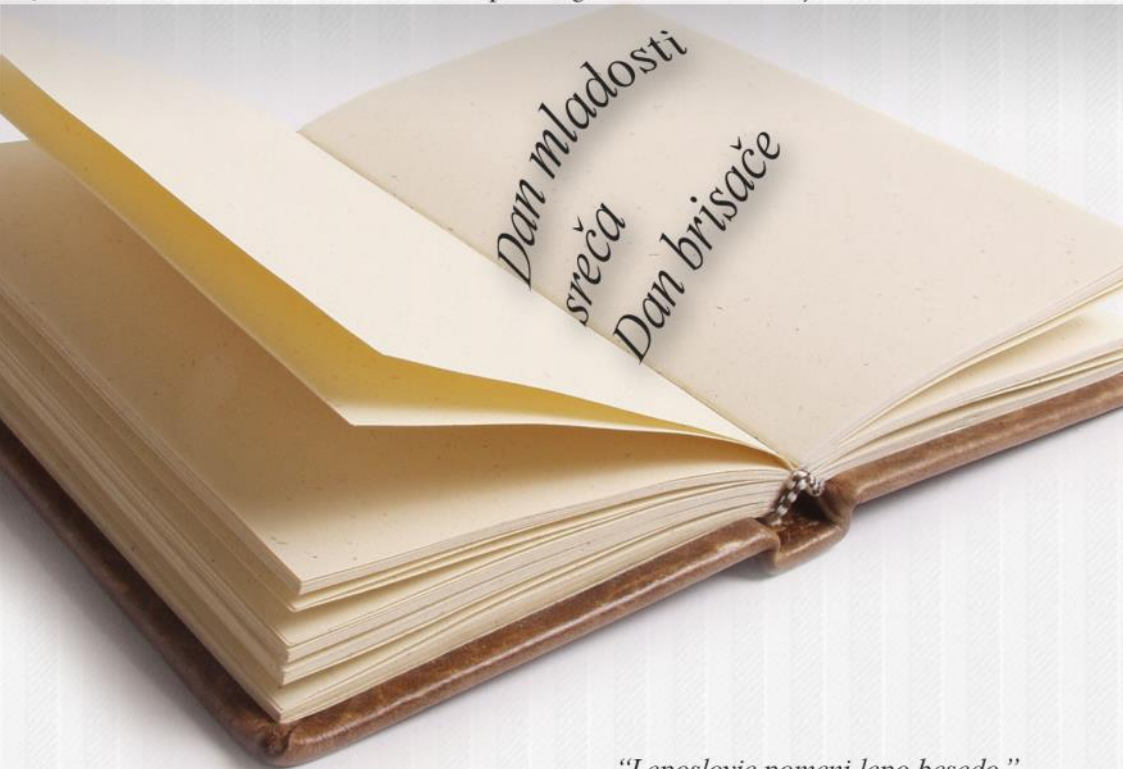

2001 - 2021

20 let

PISATELJSKI IZZIV 3

Ključne besede: čebela, sonce, kultura, babica (poklic), gasilci, družina muzej, Dan mladosti, Dan brisače

"Leposlovje pomeni lepo besedo."

DRUŽENJE Z LEPO BESEDO

MESTNA OBČINA CELJE

Antiky
knjigarna in antikvariat

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

Zveza
Kulturnih
Društev
Celje

Pisateljski izzivi Celjskega literarnega društva

Pisateljski izziv 3:

Izziv ob pomembnih svetovnih dnevih v maju, Dnevu mladosti in Dnevu brisače.

Urednik zbirke

Bojan Ekselenski

Avtorji proze in poezije

Barbara Ribič Jelen, Blaž Šafarič, Bojan Ekselenski, Dominik Lenarčič, Ljudmila Conradi, Matej Krajnc, Mateja Mohorko, Nada Tržan-Herman, Nevenka Brešar, Renata Cigler Gandolfo, Tanja Mencin, Terezija Cvikl

Oblikovanje

Bojan Ekselenski

Naslov uredništva

Celjsko literarno društvo,
Gledališki trg 4
3000 Celje
literarno.drustvo@outlook.com

Izdajatelj

Celjsko literarno društvo
Transakcijski račun
05100-8010642929

Zbirka

Izzivi

V Celju, 2021, 1. elektronska izdaja

KAZALNIK

Uvodnik

Dela

6	Bojan Ekselenski	6
9	Barbara Ribič Jelen <i>Dan nebodigatreba</i>	9
	Blaž Šafarič <i>Čebele</i>	13
	Bojan Ekselenski <i>Štopar</i>	15
	Dominik Lenarčič <i>Starina</i>	18
	Ljudmila Conradi <i>Haiku</i>	19
	Matej Krajnc <i>Dan mladosti</i>	20
	Mateja Mohorko <i>Čebelice</i>	22
	<i>Dan brisače</i>	24
	Nada Tržan-Herman <i>Kako zavzeti prestol</i>	25
	<i>25. maj</i>	26
	Nevenka Brešar <i>Babica včerajšnjega dne</i>	27
	Renata Cigler Gandolfo <i>Mladostne sanje</i>	28
	Tanja Mencin <i>Nekaj nad mavrico</i>	33
	Terezija Cvikl <i>Babica</i>	34

Razpisi

38

Vsesledje

38

Supernova

39

Fanfest

42

35

Zadnja

Nada Herman-Tržan

Bojan Ekselenski
(predsednik društva)

Predgovor izziva

V maju se je zvrstil cel kup svetovnih dni, ki kar kličejo po literarni

obdelavi. Danes je recimo Svetovni dan mirovnih operacij ZN, torej smo na mirovniški misiji, saj z lepo besedo pomirjamo razgrete strasti, ki pretresajo slovenski kozarec vode. Seveda je teh dni preveč, da bi lahko vse vključili v naš 3. pisateljski izziv, ki se je iztekkel 28. maja, minuto do polnoči.

Dodali smo še dva pomembna dneva. Prvi je Dan mladosti, ki se je dogajal predvsem vsem, ki smo vsaj del mladosti preživelj v nekdanji SFRJ. Drugi je globalne narave in ga na svoj način praznujemo vsi ljubitelji odbite satire. Govorim o Dnevu brisače, posvečen kulturnemu Štoparskemu vodniku po galaksiji. Svet se baje deli na tiste, ki so to knjigo že prebrali in tiste, ki jo bodo. Skratka, naše ključne besede:

- ⇒ čebela
- ⇒ sonce
- ⇒ kultura
- ⇒ babica (poklic)
- ⇒ gasilec/-ci
- ⇒ družina
- ⇒ muzej
- ⇒ Dan mladosti
- ⇒ Dan brisače

Mnogi drugi svetovni dnevi bodo prišli na svoj literarni račun, saj po letu 2021 pride 2022, če nam le ne bo kdo storil silo s koncem sveta.

Vsak od teh svetovnih dni nas opozarja na nekaj pomembnega. Marsikateri je postal precej aktualen, kot je recimo Svetovni dan svobode tiska, oporečnikov, kulturnega razvoja, podnebnih sprememb, biotske raznovrstnosti ...

Ti svetovni dnevi nas opominjajo na pomembne stvari in z obeleževanjem jim posvetimo nekaj pozornosti in s tem lažje razumemo svoj položaj v svetu.

Zavedati se moramo, da vse, kar imamo, ni samoumevno in dano za vekomaj. Vsak zase in kot družba se moramo boriti za svoje vrednote in se ves čas izpraševati o tem, kaj je pomembno za naše bivanje in kakšen odtis bomo pustili v tkanju človeštva.

Naša druženja z lepo besedo so praznik literarnega ustvarjanja, torej praznujemo razcvet lepe besede. Pisateljski izzivi, ki jih predstavljamo, nam pomagajo ozavestiti to, kar smo in jasneje gledamo svojo pot.

Tokratni pisateljski izziv je prinesel 12 avtoric in avtorjev s 14 prispelemi literarnimi deli. Statistično to pomeni 9% več avtoric oz. avtorjev ter 27 % več literarnih del.

Dobili smo bogato skledo različnih del, ki se nahajajo v tej brošurici. Verjamem, da jo boste z veseljem prebrali in po končanem branju se boste bolje počutili. Mogoče vas bo prijelo, da bi kaj napisali. Na bojte se domišljije in navdiha! Samo pišite. Vaja dela mojstra in mojster je predpisal vajo ...

Seznam avtoric in avtorjev:

- ⇒ Barbara Ribič Jelen
- ⇒ Blaž Šafarič
- ⇒ Bojan Ekselenski
- ⇒ Dominik Lenarčič
- ⇒ Ljudmila Conradi
- ⇒ Matej Krajnc
- ⇒ Mateja Mohorko
- ⇒ Nada Tržan-Herman
- ⇒ Nevenka Brešan
- ⇒ Renata Cigler Gandolfo
- ⇒ Tanja Mencin
- ⇒ Terezija Cvikl

Boršurica je eden od kamenčkov mozaika praznovanja 20. obletnice Celjskega literarnega društva.

Spremljajte nas na spletni strani <http://cld.si>

Barbara Ribič Jelen

Dan nebodigatreba

Dan Nebodigatreba. Nebodigatreba? Sprašuješ se: »Le kateri dan bi to lahko bil?«

Zagotovo je to tisti dan D, ko ti gre vse narobe od trenutka, ko odpreš oči. Prespiš budilko. V glavi zazvoni alarm. Zamujaš v službo. Zaradi tega ti grozi odpoved. Zdirjaš v kopalnico, splakneš usta, s prsti potegneš skozi lase in v naglici navlečeš nase oblačila. Izgledaš urejeno kot pokrajina, po kateri se je pravkar sprehodil hurikan. Stečeš do avta in spelješ kot reli dirkač. Na koncu ulice te ustavi policist. Tri točke in denarna kazen 250 evrov. Škripaš z zobmi. Nekako uspeš priti do službenih prostorov. Iz žepa potegneš kartico in hočeš registrirati prihod. Aparat kartico zavrne in pojavi se izpis: »Registracija ni mogoča.« Sočno zakolneš in zaripel od jeze poskakuješ kot majhen otrok. Zmedeno loviš sapo in ponovno pogledaš register.

»Pa saj to ni res!« ogorčeno vzklikneš in tolčeš po aparatu. »Nedelja je, zagamana nedelja.«

Zaslišiš neprijeten zvok. »Bzzz, bzzz.« Za trenutek pomisliš na gasilce. Od kod le gasilci v tej zgodbi? »Bzzz, bzzz.« Mimo prileti čebela. Tvoj vrat je mamljiva tarča in vanj zabode svoje želo. Začutiš pekočo bolečino. Jeza pljuska po tebi in v glavi ti piska, kot da je ekonom lonec. Zvrneš se na sedež v avtu in pcedijo se ti solze nemoči. A dan se je šele komaj dobro začel ...

Napaka. To ni pravi dan. Pa saj je kandidatov za ta naziv veliko. Ampak pravi je Dan mladosti. Nekateri vplivneži so mu namreč nadeli novo nalepko. Priznam, da mi je Dan mladosti čisto všeč. Pravzaprav je dolgo bil eden mojih ljubših. Odkrito, še vedno je. Kar je zelo čudno, če me dobro pogledaš. Ali pa ne.

Ugibam, zakaj le je tolikšnim ljudem ta dan tako zelo moteč. Razmišljam, uporabljam zgornji štuk. Ki ga največkrat nimam samo za okras. Pa mi ne pride nič pametnega na misel.

Potem se utrne. Zastave. Zagotovo so krive zastave. Na njih je bila rdeča zvezda. In ta zagotovo sodi na smetišče zgodovine. Ali pač ne?

Morda pa so krive modre čepice z rdečo zvezdo. Dobili smo jih štirinajstletni pionirji ob sprejemu med mladince ravno na Dan mladosti. Spet ta zvezda napačne barve.

Kaj bi še lahko bilo moteče? Aja, vem, štafeta mladosti. Nekoč je bilo častno, udeležiti se je. No, danes je častno vse kaj drugega, torej spada tudi štafeta mladosti na odpad.

Seveda je tukaj še maršalov rojstni dan, ki smo ga praznovali skupaj z mladostjo. Praznovali že, ampak on se je rodil 7. maja. To je tisti maršal, ki ga današnji desni politiki in njihovi sledilci označujejo za enega največjih svetovnih zločincev in diktatorjev. Toda on je že dolgo nazaj umrl, sovraštvo pa je tako zelo živo. In na njegov pogreb je prišlo 209 delegacij iz 127 držav, prisotni so bili kralji, principi, predsedniki držav, parlamentov, vlad, zunanji ministri. Se morda tako počasti množičnega morilca na njegovi zadnji poti? Torej to že ne bi smel biti pravi vzrok.

Pomislim na hrenovke. Vzkliknem: »Seveda, hrenovke so krive.« Ob sprejemu med mladince smo jih za malico dobili vsi, ne samo soka Pingo, kot se spominjajo nekateri. In to so bile hrenovke najboljšega

okusa, saj so bile narejene iz najboljšega mesa, brez konzervansov, mehčalcev, trdilcev, ojačevalcev okusa, stabilizatorjev in kar je še takšne kemije. Ko si hrenovko ugriznil, je prijetno počilo in še zdaj se mi ob misli na tisti okus in zvok pcedijo sline. No, danes v »svetli« in demokratični sedanjosti so narejene iz odpadkov, maščobe, kož, mletih kosti, krompirja, soje in kemije. In seveda imajo naravna čreva izdelana na najboljši sintetičen način. Strese me od gnusa. Pa saj ni čudno, da sem postala vegetarijanka. Danes je častno in modro pobirati velike dobičke, zdravje ljudi pa ... No, saj imajo zgornje štuke in človek vendarle mora od nečesa umreti, četudi ne takoj. Še bolje, da so vmes potrebni zdravniki in kopica zdravil. Tudi to je dobiček.

Na misel mi pride še nekaj kandidatov. Če že niso edini krivci, pa zagotovo prispevajo levji delež k laskavemu nazivu »Nebodigatreba«. To so lastnosti, ki jih je moral imeti pravi Mladinec. Spoštljiv do vseh, marljiv, pripravljen pomagati na vsakem koraku, s pogledom, usmerjenim v prihodnost. Imeli smo se česa veseliti. Vse od brezplačnega šolstva in zdravstva brez čakalnih dob, zagotovljenih delovnih mest, novih stanovanj, samostojnega življenja in ustvarjanja družine. Danes v pravi demokratični družbi se mladi lahko veselijo nasprotja preteklih plehkkih radosti in uživajo v hotelu »mama«, v največje razvedrilo pa so jim lahko opojne substance. Pri tem je potrebno biti kar se le da tekmovalen in brezobzirno pohoditi svoje tekmece. Imajo tudi možnost izbire. Težka depra ali tisto, po čemer smo v samem vrhu svetovne lestvice. In ne pozabimo. Otroci in družina v takem svetu pravzaprav niso na seznamu prioritet. Pa se vsi skupaj čudimo padcu natalitete in staranju prebivalstva.

No, pa sem zajadrala v morje pametnih ugotovitev. Saj me bodo babice, ki so spravile na svet nove vrednote in ideale povsem pošpukale, če že ne pobruhale. Že slišim očitke, da živim v gnili preteklosti in nisem popolnoma nič državotvorna. Dopovedujejo mi, da je bilo v preteklosti čisto vse gnilo, nepotrebno, zaničevanja vredno in da se je prav vse moralo zmetati v muzej zavrženih vrednot. Saj veste, tisti muzej, kjer odslužene vrednote visijo na vegastih policah in cvilijo. Zabloda pa stoji za blagajno in ob odhodu iz muzeja zaračunava izstopnino. A je ta predraga, da bi lahko iz tega muzeja, kar koli spet ugledalo sonce.

Zdaj čakam, da bodo tudi mene zaprli v ta muzej, kjer bom lahko glasno kričala: »Živel Dan mladosti.«

Blaž Šafarič

Čebele

Pravijo, da je mesec maj mesec ljubezni, ker v maju vse cveti in zeleni, se oplodi in diši po čebelnim medu.

Da mesec maj ni srečen za vsakega, sem to najbolj občutil na svoji koži, ko sem prekrival streho na naši drvarnici, v kateri smo imeli shranjena drva, koruznjak s koruzo in prašiče v svinjakih, ko so me napadle sosedove čebele, ki so se iz sosedovega čebelnjaka rojile in sem bil prisiljen, da sem s strehe skočil na travo. Ko je to videla moja babica, je pritekla k meni in z brisačo pobila napadalne čebele.

»Ivan, si se kaj poškodoval, ko si s strehe padel?«, me je zaskrbljeno vprašala babica.

»Nisem poškodovan. Imam pa hudo bolečino in oteklino nad desnim očesom, da vas sploh ne vidim,« sem odgovoril babici.

Ko je babica videla mojo oteklino, je pohitela k vodnjaku in v vedri z vodo namočila brisačo ter mi z njo povila glavo.

S povito glavo sem odšel k sosedovemu Petru, ki je bil čebelar.

»Kaj je s tabo, Ivan, da si tako povit?. Potrebuješ zdravniško pomoč?« me je Peter vprašal.

»Zdravniško pomoč ne potrebujem. Ker so me pa tvoje čebele, ki so se rojile, napadle, mi boš dal 5 kil medu, da si bom bolečino ublažil,« sem Petru odgovoril.

»Kaj si pa delal pri mojem čebelnjaku?, me je Peter vprašal.

»Nič nisem delal pri tvojem čebelnjaku, ampak sem na naši drvarnici streho prekrival, in so me napadli čebelni stražarji, ki so spremljali

novo oplojeno mlado matico na njenem poročnem potovanju. Nova čebelna družina zdaj živi v našem svinjaku. Po Črnogorskem zakonu mora čebelar dati 5 kil medu za roj, ki se je na tujem ozemlju naselil. Če si čebele želiš odnesti v svoj čebelnjak, mi boš dal 5 kil medu. Upam, da nova čebelna družina več velja, kot 5 kil medu, ker ti bo čez leto poskrbela 50 kil medu,« sem Petru odgovoril.

»Črnogorski zakoni pa v Sloveniji ne veljajo«, mi je Peter odgovoril.

»Upam, da slovenski zakoni nič ne zaostajajo za črnogorskimi. Babica mi je rekla, da če ne daš 5 kil medu, bo ona z vedro hladne vode uničila tvoj roj, ki je v našem svinjaku«, sem Petru odgovoril.

Da Peter ne bi ostal brez nove čebelne družine, mi je dal 5 kil medu in dodal: »Lepo pozdravi babico in svojo bolečino. Imejmo se radi in bodimo še najprej dobri sosjedje.«

Bojan Ekselenski

Štopar

Štoparji zapuščamo ta svet,
Zakaj?

Brez čebel ne bo medicine,
Pa trte ne bodo obrodile vince nam
sladko.

Kaj bi torej počeli na tem svetu?

Se zavedate tega?
Tudi muzejev ne bo,
Saj vam ne bodo mogli prodati medu z emblemom muzeja,
Pa kultura se bo preselila v zgodovino brez prihodnosti,
Ko čebel ne bo,
Sonce ne bo več sijalo za gretje navdiha,
Ko čebel ne bo,
Pozabite na družine,
Srečanja so odpovedana,
Tudi babice bodo nepotrebne.
Brez čebel ne bo gasilskih vesellic,
Kdo bi gasilce potreboval
Če nihče ne sliši krika v vesolju?
O dnevu mladosti bodo duhovi debatirali v nebesih in peklu,
Pa na dan kulture bo nemi kričal na gluhega,
Kulture ni.
Za dan brisače se bodo krohotali,
Čemu Štoparski vodnik?
Nikogar ni, ki bi štopal,
Imate brisačo?
Nimate?
Slabo praznujete ta Dan brisače.
Dolgacjt bo to,

Saj brez politike se folk zlasati ne more.
Kdo bo kupil kilo politične korektnosti?
Hej vi, vrnite mi čebele!

Ups, napačna pesem. Danes sem se podal na štop izlet. Veste, štopanje je za prdca moj'ga kalibra kar dobra izbira. Ni strahu, da mi kdo silo stori, pa prišparam kakšen ojro.

Štop mi posebej leže prav danes, saj praznujemo Dan brisače. Pa tudi Dan mladosti, saj je to dan, ko smo se mnogi prvič napili, nekateri prvič seksali med rojem komarjev in spoznali tisto sladko jutranjo bolečino rjojenja tigra znotraj glave. In ja, nekateri so spoznali kopel lastnega bruhanja. Na zdravje!

Od takrat ne maram črnih mačk, saj na tigra težko naletim. Pljunem nazaj, ko mi pot preseka in zgodi se, oj fuj!

No, ja, oni dan sem šel v muzej, saj sem človek kulture. In glej ga zlomka, tam srečam babico. Tisto, ki me je izvlekla v ta satirični svet absurda. Povprašal sem jo o zdravju. Hja, ženska ima že veliko križev in presenetljivo dobro se drži.

»Kako veš mladi mož, da sem bila jaz?«

Nasmehnil sem se:

»Dobro si zapomnim obraze.«

»Ampak ...«

»Mi štoparji imamo nekaj sposobnosti, ki se zdijo precej nenaravne.«

Skomignila je z rameni in nadaljevala svoj obhod, jaz pa svojega.

Stal sem pred sliko čebele. Pristopi mož:

»Včeraj smo gasili čebelnjak.«

»Ste gasilec?«

Prikima.

»Vi ste pa verjetno štopar.«

Malce me je presenetil:

»Kako veste?«

Brisača vam malce štrli iz torbe,« se nasmehne.

»Aha,« sem prikimal in zaključil ogled.

Stopil sem do primernege mesta za štop in iztegnem palec. Nisem

dolgo čakal. Ustavi ženska srednjih let, srednjih telesnih proporcev in s srednje velikim avtom, ki je po sredini imel črto srednje debeline.

»Kam?« jo zanima.

»Saj veste,« sem odvrnil.

Prikimala je in vstopil sem.

»Kako ste vedeli, da vem za vaš cilj?«

»Na zadnjem sedežu imate brisačo. To pomeni, da veste, kam gremo vsi štoparji iz teh krajev.«

Potegne.

»Grem na obvoznico.«

Zavzdihnil sem ob pogledu na napol dograjeno vesoljsko cesto:

»Ko pridobijo gradbeno dovoljenje, bom moral drugam v muzej.«

Zavzdihnila je:

»Ta birokracija. Naj potegnejo to cesto in varuhi narave bodo že preživeli izgubo nekaj živali in rastlin.«

»Verjetno gre za rešitev težav s čebelami ...«

»Razumljivo. Naj preselijo čebele in težava bo rešena. Vse drugo bi lahko dali za kompost. Trta baje odlično obrodi.«

Hip kasneje avto parkira pred osamljeno gostilno.

»Hvala vam,« se zahvalim in si z brisačo zakrijem obraz. Ven so gledale samo oči. Veste, tukajšnji veter je poln nadležnega prahu. Iz torbe sem potegnil Štoparski vodnik po galaksiji in odprl stran o Gostilni Sončna družina. Znana je po odličnih ocvrtkih (ne povem vam sestavin, da vam hudo ne pride in ne onečedite tega prostora). Tudi lastno pivo imajo.

Ozrl sem se v nebo in zavzdihnil ob pogledu na tri lune. Obe sonci sta že zahajali in veter je spremenil smer. Malce sem zamujal. Ob tem času ni zdravo hoditi na prostem. Moral sem pospešiti korak.

Zaslišal sem glasno brenčanje ... Sranje ...

Dominik Lenarčič

STARINA

Kultura

je najnovejši eksponat
v vladnem muzeju
nepotrebnih drobnarij.

Ljudmila Conradi

HAIKU

1.

Mlademu bitju
odstre pogled na nov svet.
Kaj bi brez babic?

2.

Oče in mama,
tudi otroci mi vsi.
Naša družina.

3.

Grde besede,
umazane ulice.
Je to kultura?

4.

Kaj smo delali?
Muzej hrani dokaze
skozi stoletja.

5.

Jutro se zbuja.
Jasen dan se rojeva.
Sonce kraljuje.

Matej Krajnc

DAN MLADOSTI

dnevi so se obesili
štafete so ugasnile
mladosti so se nekako
konformirale

uniforme so take
da jih je treba plačati
v skladiščih je preveč
porcelana in drobnarij

dan mladosti pa pride
dan mladosti pa gre
in nihče se ne vpraša
in nihče ne pove

ostane brisača
kot artefakt
in nevzdrževani
zeleni vlak

ostanejo pesmi
zaprte v zaboj
babica zbudi se
babica poj

dan mladosti pa pride
dan mladosti pa gre
in nihče se ne vpraša
in nihče ne pove

ostane brisača
kot artefakt
in nevzdrževani
zeleni vlak

ostanejo pesmi
zaprte v zaboj
babica zbudi se
babica poj

dnevi so se obesili
štafete so ugasnile
mladosti so se nekako
konformirale

uniforme so take
da jih je treba plačati
v skladiščih je preveč
porcelana in drobnarij

Mateja Mohorko

Čebelice

Ko zlato sonce nas zbudi,
odstremo sanje iz oči,
s krili nežno vztrepetamo,
dnevu dela se predamo.
Potopljene v morju cvetlic,
brišemo sladek nektar z lic.
V panj ga nosimo skrbno.
Cedi tekoče se zlato.

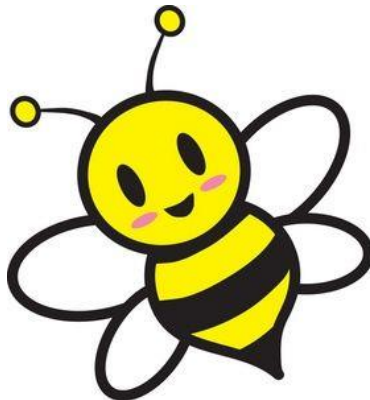
Še gospodar je ves zagnan,
med vsemi dobro je poznan.
Predano res za nas skrbi,
ozdravi nas in pomiri.
Če slaba paša je bila,
dovolj nam druge hrane da.
Zato naš med lepo diši.
Si marsikdo ga poželi.

A vsak ne more do zaklada,
ki ga čuvamo pri nas.
Če ti delo ni navada,
če vsem le kradeš čas,
če jemlješ le, a daješ nič,
našo jezo boš spoznal.
Odrasel ali le mladič,

čisto vsak se bo kesal.

A tisti, ki baldrijan posadi,
sivko in žajbelj, ki sladko medi,
ognjič, koriander in timijan,
tisti vsem polepšal bo dan.
Ne le en dan, temveč mnogo let.
Hvaležen bo celoten planet.
Čebele nahrani takšno cvetenje
in z nami ohranja se vaše življenje.

DAN BRISAČE

Z brisačo čez ramo,
z dvignjenim palcem,
čakamo soj briljantnih luči.

Prevoz barantamo.
Nepoznavalcem
vse to verjetno čudno se zdi.

A nam bo uspelo!
Hudi smo frudi!
Alfa Centauri svetlo žari.

Z družino veselo
na magnitudi,
ki še Marvin ji težko sledi.

Posebna kultura
ladja je naša.
Med potovanjem sliši se džez.

Ko Artur dežura,
Ford me vpraša:
»Bi pangalaktični grlorez?«

Nada Tržan-Herman

KAKO ZAVZETI PRESTOL

Recept za plezanje po lestvi družbe je preprost:

polastiš se jedrnega znanja in obglaviš mojstre,

zavzameš prazno mesto in čez noč si

»kralj«,

zavržeš kar bilo je znano in odkrivaš toplo vodo.

Nekoč bile so ženske z znanjem o ljubezni in o sebi;

bile so redke – močne kako Sonce, nežne kakor Luna...

Tisti, bojzljivi hoteli so drugačne in so prižigali grmade;

gorele so čarovnice - boginje znanja Zemlje.

Ženske - babice imele znanje so v rokah in knjigah;

to ni bil srednji vek, bila so leta 19. stoletja,

ko moški vzeli v roke so razvoj ginekologije.

Porodnico dali so na posteljo, v vodoravno lego,

odvzeli gravitacijo, ki vabi novega otroka k sebi,

namesto »Zemlje« - k sebi vlekli bitje so ginekologi.

p.s.: V osemdesetih letih 20.stoletja so začeli v porodnišnicah

uporabljati nove postelje, ki imajo preklop, da lahko porodnica

pride v sedečo oz. bolj pokončno lego in je tako porod lažji.

25. MAJ

Ljudje se družimo ob neki točki.
Ob prazniku družine ali države...
Točke so abstraktne; točka-aksiom!
Mi v telesih polnih, z mislimi v oblakih.

Stala sem na Mariborski cesti
z rutico rdečo, kapo modro;
bilo je cvetje na avtomobilih,
bilo je rajanje mladosti ob štafeti.

Peli smo študentje – tam, v rožni,
peli smo Slovenci in dragi YU-mladinci,
bili smo srečni - “palica” oddaljen pojem.

Štafeta pa je šport, kjer palico predaš.
Predali smo jo v dobri veri (stari in naivni)...
Upajmo, da Triglav in Savica vsem dajeta zavetje!

Nevenka Brešar

BABICA VČERAJSNJEGA DNE

Strma pot me vodi v hribe,
sonce stoji na vrhu tistega polja.
Prepotena se usedem na tla
opazujem staro hišo.
Pripoveduje mi,
o ženski včerajšnjega dne.
Vsako jutro je vstala
pri petelinjem kikirikanju.
Da bi nahranila svojo družino,
je obdelovala njivo, do prve vročine.
Ni štela dni,
saj ni imela mesečne plače.
Njene pridne roke so ustvarjale moko,
rada je ponudila sveži kruh otrokom.
Njene oči so obstajale pri srcu z toplino
dom ohranjala z ljubeznijo.
Jaz še vedno sedim
pod vročim soncem.
Iz žepa potegnem sliko babice.
Razmišljam, koliko let je minilo,
ko je iz babičine krušne peči
pridišalo po svežem kruhu.

Renata Cigler Gandolfo

Bibliotekar

Lahen vetrič veje nad panoramsko pokrajino in pripogiba veje visokih trav, ki čakajo na košnjo.

Krave se leno pasejo na travniku, sonce jih greje, medtem ko jim čebele nagajajo, ko mulijo travo.

Mlad pastirc razigrano poskakuje ob zvoku orglic, ki jih tako večše ubira kot malokdo.

Bil je samouk. Orglice mu je podarila babica za novo leto in v pičlih šestih mesecih je igral bolje od sosedovega Tinčeta, ki se je učil not v glasbeni šoli že pol drugo leto. Sosed si je veliko obetal od njega, a Tinček preprosto ni imel ušes za glasbo. Kultura nasploh, mu je bila španska vas. Njegove velike, res velike sanje so bile, postati gasilec.

V svoji domišljiji je videl sebe kot mladega fanta z brčicami pod nosom, kako ponosno, v bleščeči gasilski opremi razvija ogromno brizgalno cev navito v kolut na vozilu. Ogenj divja pred njim, zajel je glavno hišo in sadovnjak, širi se proti gospodarskemu poslopju, on pa neustrašno brizga vodo skupaj s tovariši.

Nenadoma se iz hleva sliši bevskanje. Ogenj je že zajel stransko steno in se širi proti vratom.

Tinče brez pomislekov skoči, odpre vrata in izgine v notranjosti hleva.

Mine neskončnih pet minut, ostali mladci usmerijo brizgalko proti hlevu, ko se pri vhodu prikaže Tinče s psom v rokah. V istem hipu se zrušijo nosilni tramovi strehe hleva.

Ljudje, ki so se medtem nabrali okoli gasilcev, navdušeno ploskajo in vzklikajo.

Na srečo ni nihče poškodovan, ogenj se počasi umirja.

Tako zatopljen v svoje sanje Tinče pozabi na glasbilo, ki ga drži v rokah, in se zdrzne, ko ga učitelj povleče za uho:

»No, Tinče,« reče »sedaj nam boš pa zaigral lestvico v A-molu.«

Sošolci se muzajo in se mu smejijo, on pa ves nesrečen raztegne meh harmonike in z veliko muko odigra zaželene note.

Učitelj mrko bobna s prsti po katedri. Prav nič ni zadovoljen.

»Vaditi bo treba, fant moj, vaditi in še enkrat vaditi. Vaja dela mojstra.«

Na poti domov Tinče razmišlja, kako bi najlaže in najbolje povedal očetu, da ne bi več hodil k pouku glasbe, ampak bi se raje izšolal za kakšen praktičen poklic, nato pa bi se udingjal kot prostovoljec pri gasilcih.

Vedel je, da ne bo lahko prepričati očeta, pa tudi, mu ni ostalo več veliko časa, saj je končeval osmi razred in bi jeseni moral na srednjo šolo, najraje poklicno, za tesarja bi se izučil.

Tako je razmišljal, ko je stopal proti domu z nahrbtnikom na plečih in harmoniko v kovčku.

Od daleč mu je priplaval na uho zvok Matejevih orglic.

Vzdihnil je. Lahko Mateju, ki se mu ni bilo treba boriti z očetom, saj ga ni imel, zanj je že od malega skrbela babica.

Po očetu, ki je svoj čas bil muzikant, je Matej podedoval ljubezen do glasbe, note in akorde je imel v ušesih.

Matej in Tinče sta bila vrstnika. Prišla sta na svet v istem mesecu, januarju, ko so se ljudem noge ugrezale v sneg do pol metra globoko.

Tinče je imel urejeno družinsko življenje, oče in mati sta delala v tovarni, živeli so dokaj dobro, ni jim manjkalo kruha.

Z Matejem je bilo drugače. Oče se je zapil, zapustil ga je komaj dveletnega fantička skupaj z mamo, ki jo je od žalosti in razočaranja odneslo pod zemljo kmalu po očetovem odhodu.

Ve to pa ni preprečilo fantoma, da ne bi tičala skupaj ve prosti čas.

Bila sta dobra prijatelja in sta si v sili vselej stala z ramo ob rami.

Namesto domov je tisti dan opoldne na poti iz šole Tinče zavil h koči Matejeve babice.

»Dober dan, mama,« klical jo je za mamo, ker je bil navezan nanjo skoraj toliko kot Matej.

»Mateja iščem,« je rekel. »A se je že vrnil iz gmajne?«

»Vsak čas bi moral biti tukaj. Juha že vre v kotličku, samo še knedle zakuham, saj veš, da ne mara mrzle juhe.« je odvrnila babica.

In res, v tistem trenutku so se odprle duri in hrupno je vstopil Matej.

»O, Tinče, si pa zgoden. Saj še nisem niti kosil, da si že tu.«

»Ah, « je vzkliknil le-ta »tvoj svet bi potreboval, če ti ni odveč.

Sicer pa lahko počakam, da poješ juho in se nato pomeniva.«

Babica je obema nadevala polne krožnike dišeče juhe in v tišini so poobedovali.

Seveda bo Tinče doma pojedel še meso in pražen krompir, ni maral prenašati praznega trebuha, Matej pa se je zadovoljil z juho.

»Veš,« je pričel Tinče »razmišljal sem, da bi moral povedati očetu, da mi igranje harmonike nič kaj ne leži in da bi se raje priučil kakšnega praktičnega poklica. Lahko bi bil, na primer, tesar. Pričel bi kot

vajenec, in že zelo kmalu, šolanje traja tri leta, bi lahko pričel služiti svoj denar, ne bil bi več odvisen od očeta, v mestu bi lahko odpr svojo obrt in delavnico. Kaj praviš, kakšne strune naj uberem, da bo oče naklonjen mojemu cilju?»

»Veš kaj,« je odvrnil Matej »kar nič ne okoliši. Povej očetu prav tako, kot si sedaj meni. Lahko še kvečjemu dodaš, da, če si želi poslušati dobre glasbe, naj naju z babico pride obiskat in zaigram mu na orglice, da se mu bo samo zahotelo plesa.«

Vsi trije so se nasmejali in Tinče se je, vedrega duha in lahkih nog poslovil in odšel proti domu.

Mati si je dajala opravka pri ognjišču, oče pa je robantil, kod hodi, saj da bo vsa hrana že mrzla.

Tinče je dvignil roko da bi ga ustavil in rekel:

»Oče, zamujam, ker imam težko dušo in besede na jeziku, ki vam morda ne bodo povšeči.«

Nalašč ga je vikal in oče je prisluhnil.

Ko je Tinče končal, se je pogladil po glavi in se obrnil k materi:

»Žena, postrezi nam s kosilom, pa štefan vina prideni na mizo, da poplaknem besede svojega sina, ki mi niso nič kaj po godu.«

Tinče je sklonil glavo in gledal, kako mu je mati napolnila krožnik.

Nekaj časa se slišalo samo žvenketanje vilic in nožev, nato pa se je oče obrnil k sinu:

»Tako praviš,« je rekel »za tesarja bi se priučil.« Obrnil se je k ženi:

»Danes je pa krompir še posebej okusen. Da se nista zmenila, vidva, da me skupaj omehčata.«

»No,« je nadaljeval »saj ne rečem. Imeti svojo obrt dandanes je skoraj toliko kot biti gospod. In če dobro delaš, imaš toliko strank kot je muh na marmeladi.«

Postrgal je zadnji krompir s krožnika, segel v skledo s solato, nato pa si s prtičem obrisal brado.

»Prav. Pa naj bo po tvoje. Harmoniko lahko zaradi mene podariš Mateju, da me ne bo na vsakem koraku spominjala na tvojo nesposobnost. Zagotovo jo bo z veseljem igral, ti pa pojdeš na poklicno šolo v mesto, v uk, ampak glej, da se mi ne spridiš, in v domu ne zaideš na stran pota. Mesto je veliko in polno pasti za taakšnega mladega fanta iz vasi, kot si ti.«

Tinče se je ves vesel očetu zahvalil, saj bo jeseni obrnil nov list v svojem življenju.

Tanja Mencin

NEKAJ NAD MAVRICO

Saj ne vem, kaj bi storila, če bi pohodila
metulja,
verjetno bi svojo **mladost** izražala v le-
dene okove,
spoznanje, ki pride s pomladjo, te ovenča z upanjem,
brez da bi pri tem zasejal seme resnice.

Ne vem, kako bi slišala peti angele,
če bi se povzpela na mavrični lok
in spolzela v klorofil spečega **sonca**,
v samo zemljo urokov.
Verjetno bi oglušela za krike tu spodaj,
saj pot ni prava, če padeš v trdo posteljo
še bolj trdega sveta.

Ne vem, kako bi si upala peti,
brez življenja v sebi, z nemimi glasilkami
in senco na ramenih;
kakor divji konj, ki vleče svojo usodo,
bi verjetno preperela v krhke spomine.

Moj korak ni vpet v dihanje vetra,
ki ziblje **čebelo** v nektarju cvetov;
moja mladost so neodsanjane sanje bogov,
da lahko še danes slišim posmeh v odmev.

Terezija Cvikl

BABICA

Kako srečen je otrok
če babico ima.
Kamor koli gre, te
s sabo vzame in
stokrat te na dan objame.

Zraven nje sem v
znožju spala,
mi vsak večer je pravljico
povedat znala,
ena je najlepša bla
od zlatega oreščeka.

Mi v spominu je ostala tako,
da sem jo svojim vnukom
tudi jaz pripovedovala.
Kadar so pri meni spali
najraje so jo poslušali.
»BABI pa še o zlatem oreščku povej
ta najlepša je, kot vse druge prej.«
Ko prvi šolski je dan prišel
me za rokco je držala
me v šolo je spremljala
je videla kako sem se bala,
saj mamica ni časa imela,

je za moje tri brate in sestre skrbela.

Otroštvo sem res lepo imela
potem pa je šlo vse navzdol
saj se je 2. svetovna vojna začela,
smo bili izgnani in požgani
pod milim nebom smo ostali.
So starši nas tri starejše
za pastirje in otroke čuvat dali
samo dva mlajša so obdržali
tu se je moja grozna pot pričela
koliko solza, strahu, žalosti
in gorja sem kot otrok doživela.
Šele tri leta po vojni so nas starši
lahko v en skromen domek pripeljali
tako da smo kot družina zaživeli
si vsak svoj poklic izbrali.

3) Pisalo se je že leto 1949
prijajali so lepši časi
čeprav smo zelo skromno živeli,
saj smo bili 9 članska družina.
Hrano smo dobivali na živilske
karte, seveda ne brez plačila
saj smo se samo v poklicu lahko hitro
izobraževali da smo čim
prej sebi in staršem pomagali
o višjih šolah smo lahko samo
sanjali. In vendar je prišla ta

čudovita mladost, ki je prinesla
toliko lepih, srečnih in ljubezni polnih mladostnih dni.
Dobili smo svoj praznik, ki se je
imenoval DAN MLADOSTI.

25. maja smo slavili TITOV ROJSTNI DAN,
prirejali proslave, kulturne prireditve,
srečevanja in zabave. Da pa smo tudi
mi mladi s svojimi močmi pomagali
graditi s prostovoljnimi in udarniškim
delom to našo čudovito domovino,
da smo ustvarjali sebi in svojim rodovom lepši in boljši svet.

Pisateljski izziv 1 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=xadsfmS0UL0&t=3s>

Pisateljski izziv 2 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=plcDtAvvD8Q>

Pisateljski izziv 3 na YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=ly2rQWAZJK0&t=3s>

Razpisi Celjskega literarnega društva za 2021

Celjsko literarno društvo ima nekaj stalnih in tematskih razpisov.

Vsesledje

Revija Vsesledje je splošna revija za kulturo in literaturo. Izhaja 1x letno, praviloma oktobra, ko je predstavitev, ki je ena od osrednjih prireditev Celjskega literarnega društva.

Odgovorni urednik revije je dr. Zoran Pevec.

V reviji objavljamo:

- ⇒ poezijo (zaželeno je nekaj pesmi, da ima urednik določen izbor)
- ⇒ prozo (kratke zgodbe)
- ⇒ esejistiko
- ⇒ recenzije
- ⇒ dramatiko (kratka dramska besedila)

Pomembno o pripravi besedila za objavo:

- ⇒ Besedila morajo biti v elektronski obliki (wordov format) poslana po elektronski pošti kot priloga.
- ⇒ Tipkanih ali pisanih besedil po pošti **ne sprejemamo**.
- ⇒ Besedil ne okrašujte, naj bo samo navadno besedilo.
- ⇒ Slike, ki jih želite vključiti v besedilo, pošljite posebej in v besedilu označite, katero sliko kam vstaviti. Slike, vključene v Wordov dokument so neuporabne za tiskano publikacijo.
- ⇒ Vsako besedilo mora vsebovati tudi ime in priimek avtorja(-ice) in zaželeni so kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Prispevki se honorirajo samo izjemoma
- ⇒ Rok za pošiljanje za tekoče leto je 1. junij. Prispevki, ki prispejo kasneje, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.

Poseben del revije je Mlado Vsesledje, kjer objavlja osnovnošolska in srednješolska mladina.

Pošiljanje prispevkov:

⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo)

⇒ zoran.pevec@gmail.com (odgovorni urednik)

Obiščite tudi spletno stran <http://cld.si> in <http://cld.si/Vsesledje.html>

Aktualna delavnica poezije

Do maja poteka delavnica pod vodstvom mentorja Mateja Krajnca, uveljavljenega pesnika, pisatelja, esejista, kantavtorja, prevajalca ...

Tema delavnice:

Od neandertalske grobnice mimo Celjskega stropa po drugačni poti zgodovine gre naprej

Delavnica na spletu:

<http://cld.si/DelavnicaNeandertalska.html>

Supernova

Revija Supernova je edina slovenska revija za fantazijsko književnost. Izhaja 2x letno in sicer aprila in septembra.

Glavni urednik Supernove je Bojan Ekselenski.

Objave v Supernovi:

⇒ Proza – dolžina do 7500 besed (45.000 znakov s presledki - standard za kratko zgodbo). V primeru, da je prispevek del večjega literarnega dela, je priporočljivo navesti naslov izvirnega dela.

- ⇒ Esej – obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki) – vsebina naj bo povezana s fantazijsko književnostjo.
- ⇒ Recenzija fantazijskega literarnega dela (prednost imajo domači avtorji, lahko je tudi recenzija prevoda) - obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki)
- ⇒ Poezija – obseg je omejen na 300 verzov. Priporočamo pošiljanje več pesmi, da ima urednik izbor in dobi vpogled v avtoričino (avtorjevo) ustvarjanje

Tehnične zahteve:

- ⇒ Obvezno v elektronski obliki, brez oblikovanja (doc, docx, txt, odt)
- ⇒ V enem dokumentu je lahko več literarnih del.
- ⇒ Vsak dokument mora biti opremljen z imenom in priimkom avtorja(-ice), zaželeni so še kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti)
- ⇒ Dokumenti morajo biti poslani po elektronski pošti
- ⇒ Morebitne slike naj bodo poslane posebej, v dokumenti naj bo navedeno, kam katero sliko vstaviti.
- ⇒ Besedila, ki presegajo predviden obseg, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.
- ⇒ Rok za pošiljanje za spomladansko številko: 1. 2. (tuji) oz. 1. 3. (domači).
- ⇒ Rok za pošiljanje za jesensko številko: 1. 8. (tuji) oz. 15. 8. (domači).
- ⇒ Besedila, ki pridejo po datumu, se shranijo za naslednjo številko.
- ⇒ Besedila, objavljena v Supernovi, so lahko (ali bila) objavljena tudi v drugih revijah ali drugih publikacijah.
- ⇒ Besedil na papirju ne sprejemamo.

- ⇒ Vsak avtor je upravičen do avtorskega izvoda. V Supernovi objavljene zgodbe gredo v nabor kandidatov za nagrado supernova.
 - ⇒ Honorarjev praviloma ne izplačujemo.
- Pošiljanje prispevkov:
- ⇒ bojan.ekselenski@gmail.com (glavni urednik)
 - ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo – obvezno pripišete v mail – Za Supernovo, saj besedila privzeto gredo za Vsesledje).

Spletna stran: <http://cld.si> posebej Supernova: <http://cld.si/supernova.html>

Fanfiction razpis za Supernovo: Ivan Tavčar: 4000 ali Simon Jenko: Mikromega

Ivan Tavčar je napisal roman 4000, ki ga uvrščamo med pripovedi o potovanju po času (krononavtika). Simon Jenko pa je verjetno prvi, ki je pri nas spisal fantazijsko zgodbo, davnega 1851 (leta 2021 bomo obeležili 170-letnico).

Pogoj za sodelovanje:

- ⇒ Poezija ali prozno delo.
- ⇒ Obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki)
- ⇒ Elektronska oblika (docx, doc, odt, rtf, txt)
- ⇒ Priložite nujno potrebne podatke (avtor, kontaktni naslov, domači naslov, če želite dobiti izvod tiskovine po pošti)

Pošljite na celjsko.literarno@outlook.com ali
bojan.ekselenski@gmail.com

Rok za pošiljanje: 15. 8. 2021

Fanfest

Fanfest, slovenski festival fantazijske književnosti je edini takšen dogodek v Sloveniji in je del povezave sorodnih festivalov v regiji. Stalni gost festivala je prof. dr. Zoran Živković, eden najpomembnejših svetovnih pisateljev in priznani esejist, teoretik in pedagog.

Tradicionalno vodi literarno delavnico na Fanfestu.

Praviloma se odvija predzadnji ali zadnji septembrski vikend.

Gostje festivala so praviloma domači in tuji avtorji(-ice), ki so pomembni za razvoj slovenske fantazije.

Na vsakem festivalu objavimo mednarodni tematski razpis.

*Razpis za Fanfest 5: PRIŠLI SO IZ CELJSKEGA
PODZEMLJA*

FESTIVALSKI RAZPIS 2021:

PRIŠLI SO IZ CELJSKEGA PODZEMLJA

Za 5. Slovenski festival fantazijske književnosti vam postavljamo nov izziv. Že naslov teme vse pove. Izmislite si, kar vam porodi domišljija in to prileze iz celjskega podzemlja. Celje je, kot starodavno mesto s preko 2000 leti zgodovine, polno podzemnih skrivnosti. Nekaj je znanih, nekaj (še) neznanih in tam se lahko marsikaj skriva in čaka na svojo priložnost.

Lahko potujete v preteklost, prihodnost ali ostanete v današnjih časih. Pomembno je, da nekaj prileze izpod tal ...

Pogoji?

- ⇒ Forma: Poezija ali proza v elektronski obliki (docx, doc, rtf, txt, odt).
- ⇒ Dolžina besedila: do 20.000 besed (60.000 znakov s presledki)
- ⇒ Obvezno dopišite: ime, priimek, domači naslov (zaradi pošiljanja tiskovine), e-mail,
- ⇒ Neobvezno: spletno mesto, če ga imate, GSM ipd.
- ⇒ Seveda se zavezujemo, da bomo osebne podatke uporabili zgolj za potrebe razpisa (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Rok za oddajo vaših del: 15. julij 2021. Kasneje prispela dela se uvrstijo v dogovoru z urednikom.

ZADNJA STRAN

Štafeta pa je šport, kjer palico predaš.

Predali smo jo v dobri veri (stari in naivni)...

Upajmo, da Triglav in Savica vsem dajeta zavetje!

Nada Tržan-Herman

2001 - 2021

20 let